

DOMOWIĆ SIĘ (6) *vb pf*

Zawsze się.

Teksty nie oznaczają ó; prawdopodobnie pierwsze o jasne, drugie pochylone (tak w mowie).

inf domowić się (4). ◇ fut 3 sg domowi się (1). ◇ praet 1 sg m -em domowił się (1).

Sł stp s.v. domówić, Cn s.v. dosiadam się czego, Linde XVI(XVIII) – XVIII w. s.v. domawiać się.

Doprosić się, upomnieć się; wyblagać [czego] (6) : ni prze co inśłego żaden człowyek nye domowi fie áni doftąpi żywotá wyeźnego/ yedno przez piśmo á náuki. GliczKsiąż G8; y ćierpiący krzywdę/ łatwiey fye śpráwiedliwości fwey domowić może GroicPorz B4, C, r; HistLan D3v.

Szereg: »domowić się i dobić« (1): Gdyż też ci łzczęłliwśzy śą co płączą/ y łkáią/ prágnać śpráwiedliwości/ á przedlię iey doftać niemogą/ niż ci co fie iey domowić/ ábo też y dobić mogą y vmieią/ bes BOgá. CzechRozm 247v.

Formacje pochodne cf MOWIĆ.

SB